

Arrest

nr. 239 435 van 4 augustus 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 31 maart 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 februari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt op 18 februari 2015 België binnen op legale wijze. Haar verblijf wordt toegestaan tot 19 mei 2015.

Op 19 januari 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in neergaande lijn van een Belg.

Op 14 juli 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 8 september 2017 dient de verzoekende partij een tweede maal een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 26 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 5 maart 2018 deelt de gemachtigde van de staatssecretaris aan de stad Antwerpen mee dat de verzoekende partij ingevolge dezelfde aanvraag van 8 september 2017 in het bezit mag worden gesteld van een F-kaart.

Op 17 maart 2018 wordt de verzoekende partij aangetroffen in illegaal verblijf, er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 18 maart 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 22 maart 2018 wordt de beslissing van 5 maart 2018 ingetrokken en wordt bevestigd dat er op 26 januari 2018 al een weigeringsbeslissing was genomen inzake verzoekers aanvraag.

Op 23 maart 2018 wordt ten opzichte van de verzoekende partij een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

Op 23 maart 2018 wordt eveneens een inreisverbod genomen voor drie jaar (bijlage 13sexies). De verzoekende partij stelt een beroep in tegen het inreisverbod van 23 maart 2018 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 27 juni 2018 wordt het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing verworpen.

Op 5 april 2018 dient de verzoekende partij vanuit het gesloten centrum een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid burger van de Unie.

Op 16 april 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de bijlage 19ter wordt ingetrokken en als onbestaande wordt geschouwd, gelet op het van kracht zijnde inreisverbod. Bij arrest van 30 november 2018 met nummer 213 211 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring.

Op 29 augustus 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische grootvader.

Op 28 februari 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt bij 's Raads arrest van 30 augustus 2019 met nummer 225 445 vernietigd.

Op 21 februari 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten inzake de aanvraag van 29 augustus 2018. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 29/08/2018 werd ingediend door

Naam: [V.]

Voorna(a)m(en): [V.]

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: 26.10.1998

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene had reeds dd. 28/02/2019 een weigeringsbeslissing gekregen van zijn aanvraag. Deze beslissing werd reeds vernietigd door de RVV bij arrest nr. 225 445 dd. 30/08/2019. Dit arrest werd hem betekend op 03/09/2019. Onderhavige beslissing betreft een herziening van de beslissing van 28/02/2019.

De betrokkene voldoet opnieuw niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische grootvader de genaamde [A.V.] RR [...] in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid van de wet van 15/12/1980.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, 3°, de Belg vergezellen of zij bij hem voegen. 2° (...), 3° (...)

Ter staving van de bestaansmiddelen werden via mail op 11/10/2019 de volgende nieuwe documenten voorgelegd.

- Bewijzen van de stortingen van het pensioen op de rekening van de referentiepersoon in 2019
- Bewijzen van stortingen van de huur van een handelspand door R N BVBA aan de referentiepersoon in 2019
- Pensioenfiche 281.11 inkomsten 2018 van de referentiepersoon
- Een deel van een aanslagbiljet personenbelasting inkomsten 2017 zonder identiteit
- Aanslagbiljet personenbelasting inkomsten 2017 op naam van de referentiepersoon
- Arbeidsovereenkomst onbepaalde duur op naam van [V.N.] (de moeder van betrokkene) dd. 24/08/2016
- Attest geen financiële steun OCMW Deurne dd 03/10/2019
- Attest gezinssamenstelling op 01/10/2019
- Verklaring van de genaamde [A.A.] dat de referentiepersoon (zijn vader) zijn eigendom betreft en sedert 01/01/2018 hiervoor geen huur betaalt + aankoopakte van de woning

Gezien er op 20/01/2020 aan de stad Antwerpen een brief is verstuurd om extra documenten te bekomen van betrokkene aangaande de samenstelling van zijn pensioen (attest van de pensioendienst) en hij op 06/02/2020 niet is afgekomen op de uitnodiging van de gemeente, kunnen we dus niet uitsluiten dat het pensioen van betrokkene is samengesteld uit IGO. IGO kan niet in aanmerking worden genomen voor de beoordeling van de bestaansmiddelen in toepassing van artikel 40 ter en dit naar analogie met het arrest van de Raad van State dd. 16.07.2019 met nummer 245.187. Hierin staat dat IGO dient beschouwd te worden als sociale bijstand die door de overheid wordt gegeven aan personen van minstens 65 jaar wanneer hun persoonlijke bestaansmiddelen onvoldoende zijn.

Het huurgeld van de BVBA dat blijkbaar maandelijks wordt getort op de rekening van de referentiepersoon alsook met het inkomen van de moeder van betrokkene kunnen evenmin in aanmerking worden genomen. Er kan geen rekening worden gehouden met bestaansmiddelen die door een derde worden geleverd. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 (arrest RvS nr. 240.164 dd. 12.12.2017).

Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst geen zicht op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden op de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Een behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is hierbij overbodig. De voorgelegde bestaansmiddelen worden niet in aanmerking genomen. De toetsing of aan de voorwaarden is voldaan, kan bijgevolg niet gebeuren.

Betrokkene voldoet niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 o het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Enig middel

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1. Standpunt van de verzoekende partij

Na een theoretische uiteenzetting, stelt de verzoekende partij dat het huurinkomen van de Belgische referentiepersoon niet in aanmerking wordt genomen bij de beoordeling van de stabiele en toereikende bestaansmiddelen en uit zij kritiek hierop. Tevens is zij van oordeel dat de inkomsten van haar moeder volledig ten onrechte buiten beschouwing worden gelaten.

De verzoekende partij betoogt dat er eerst een behoefteanalyse gemaakt moet worden van het gezin, zoals bepaald in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Wanneer de referentiepersoon niet aantoot over toereikende bestaansmiddelen te beschikken, dient er een behoefteanalyse gemaakt te worden van het integrale gezin om na te gaan over hoeveel bestaansmiddelen zij moeten beschikken om in hun behoeften te voorzien, zonder ten laste te vallen van de staat. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij dit niet afdoende heeft gedaan en dat uit de bestreden beslissing dient te blijken dat aan deze behoefteanalyse werd voldaan. De verzoekende partij wijst er verder op dat de voornoemde wetsbepaling er eveneens in voorziet dat de verwerende partij alle bescheiden en inlichtingen kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. *In casu* heeft de verwerende partij geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen te vragen en is zij meteen overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij betoogt nog dat de verwerende partij, uit de neergelegde stukken, volkomen het onderscheid kan maken aangaande het wettelijk pensioen en alle andere pensioenen en daarmee gelijkgestelde toelagen.

Zij wijst erop dat de Raad in een aantal arresten heeft gesteld dat er geen grondslag meer bestaat in de verblijfswet om de inkomensgarantie voor ouderen (IGO) uit te sluiten bij het beoordelen van de bestaansmiddelen. De wet van 4 mei 2016 wijzigde immers artikel 40ter van de Vreemdelingenwet door de algemene uitsluiting van "*middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels*" te schrappen. De verzoekende partij is dan ook van oordeel dat de verwerende partij inkomsten uit IGO thans wel in aanmerking dient te nemen bij het beoordelen van de bestaansmiddelen. Zij stelt dat de motieven in de bestreden beslissing derhalve niet als afdoende dienen te worden beschouwd, waardoor de motiveringsplicht wordt geschonden.

2.2. Beoordeling van het enig middel

2.2.1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de

beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoekende partij zoekt *in casu* een gezinshereniging te bekomen met haar grootvader, die de Belgische nationaliteit bezit. In de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat uit de voorgelegde documenten niet blijkt dat uitgesloten kan worden dat het pensioen van de referentiepersoon is samengesteld uit IGO. Bij gebrek aan een attest van de pensioendienst kan niet worden vastgesteld hoe het pensioen van de referentiepersoon is samengesteld. Er kan niet worden uitgesloten dat het pensioen van de referentiepersoon is samengesteld uit IGO. Hierbij wordt toegelicht dat IGO niet mee in aanmerking kan worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. De verzoekende partij betwist deze zienswijze en betoogt dat IGO, sinds de wetswijziging bij wet van 4 mei 2016, wel in aanmerking moet worden genomen. De kernvraag in huidige procedure is dus of IGO wel dan niet in aanmerking kan worden genomen bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient dan ook te worden onderzocht in het licht van de wettelijke bepaling die in de bestreden beslissing wordt toegepast, namelijk artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd bij de wet van 4 mei 2016. Deze bepaling, die betrekking heeft op de vereiste van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen bepaalt het volgende:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° [...].

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.[...].”

De voorwaarde dat de Belgische gezinshereniger die zijn vrijheid van verkeer niet heeft uitgeoefend, moet beschikken over “*stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen*”, is ingevoerd bij artikel 21 van de wet van 25 april 2007 “*tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen*”, dat een nieuw artikel 40ter in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd. Die voorwaarde werd destijds enkel opgelegd in het geval het een gezinshereniging van bloedverwanten in de opgaande lijn met de Belgische gezinshereniger betrof.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet werd vervolgens vervangen bij artikel 9 van de wet van 8 juli 2011. De voorwaarde in verband met de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen die daarin is vervat, is sindsdien van toepassing op de gezinshereniging door de echtgenoot, de geregistreerde partner die met de echtgenoot is gelijkgesteld, de niet met de echtgenoot gelijkgestelde geregistreerde partner die aan bepaalde voorwaarden voldoet, en de bloedverwanten in de neergaande lijn.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zoals vervangen bij artikel 9 van de wet van 8 juli 2011, bepaalde in het Nederlands dat:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden."

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zoals vervangen bij artikel 9 van de wet van 8 juli 2011, bepaalde in het Frans dat:

"Les dispositions du présent chapitre sont applicables aux membres de la famille d'un Belge, pour autant qu'il s'agisse :

- de membres de la famille mentionnés à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1° à 3°, qui accompagnent ou rejoignent le Belge;

- de membres de la famille mentionnés à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 4°, qui sont les père et mère d'un Belge mineur, qui établissent leur identité au moyen d'un document d'identité et qui accompagnent ou rejoignent le Belge.

En ce qui concerne les membres de la famille visés à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1° à 3°, le ressortissant belge doit démontrer :

- qu'il dispose de moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers. Cette condition est réputée remplie lorsque les moyens de subsistance sont au moins équivalents à cent vingt pour cent du montant visé à l'article 14, § 1er, 3°, de la loi du 26 mai 2002 concernant le droit à l'intégration sociale.

L'évaluation de ces moyens de subsistance :

1° tient compte de leur nature et de leur régularité;

2° ne tient pas compte des moyens provenant de régimes d'assistance complémentaires, à savoir le revenu d'intégration et le supplément d'allocations familiales, ni de l'aide sociale financière et des allocations familiales;

3° ne tient pas compte des allocations d'attente ni de l'allocation de transition et tient uniquement compte de l'allocation de chômage pour autant que le conjoint ou le partenaire concerné puisse prouver qu'il cherche activement du travail.

- qu'il dispose d'un logement décent qui lui permet de recevoir le ou les membres de sa famille qui demandent à le rejoindre et qui remplit les conditions posées à un bien immeuble donné en location à titre de résidence principale comme prévu à l'article 2 du Livre III, Titre VIII, Chapitre II, Section 2 du Code civil, et qu'il dispose d'une assurance maladie couvrant les risques en Belgique pour lui-même et les membres de sa famille. Le Roi détermine, par arrêté délibéré en Conseil des ministres, la manière dont l'étranger apporte la preuve que le bien immeuble remplit les conditions requises.

En ce qui concerne les personnes visées à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1°, les conjoints ou partenaires doivent tous deux être âgés de plus de vingt et un ans.

Aux conditions mentionnées à l'article 42ter et à l'article 42quater, il peut également être mis fin au séjour du membre de la famille d'un Belge lorsque les conditions prévues à l'alinéa 2 ne sont plus remplies."

Uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zoals vervangen bij artikel 9 van de wet van 8 juli 2011 blijkt dat de volgende middelen niet in rekening worden gebracht:

- middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen
- de financiële maatschappelijke dienstverlening
- de gezinsbijslagen
- de wachtuitkering
- de overbruggingsuitkering
- de werkloosheidsuitkering wordt enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Het begrip “aanvullende bijstandsstelsels”, voorzien in het oude artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, is een generieke term die het verzekeren van een minimaal niveau van bestaanszekerheid omvat. Deze categorie beoogt de basisbescherming te verzekeren van personen die geen (voldoende) inkomenszekerheid hebben weten te verwerven door hun eigen participatie op de arbeidsmarkt en die, als gevolg daarvan, evenmin gerechtigd zijn op prestaties van de klassieke sociale verzekeringen. De toegang tot deze stelsels is in beginsel onderworpen aan de voorwaarde dat de aanvrager over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt. Zowel de IGO als de tegemoetkomingen voor gehandicapten (hierna: de TVG), vallen onder deze categorie van bijstand (S. BOUCKAERT, *Documentloze vreemdelingen, Grondrechtenbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985*, pagina 295 e.v., zie ook RvS 29 november 2016, nr. 236.566).

Echter dient opgemerkt te worden dat in de wettekst van het oude artikel 40ter in het Frans het woord “à savoir” werd gebruikt. “A savoir” wordt gebruikt om een lijst van zaken te specificeren door ze op te sommen (X, *Le petit Larousse*, Paris, Larousse, 2000, 921; dictionnaire de Français Larousse en ligne: <https://larousse.fr/dictionnaires/francais/savoir/71232?q=savoir#70460>). “A savoir” wordt in het Nederlands vertaald door “namelijk” (X, *Van Dale groot woordenboek Nederlandse-Frans*, Utrecht/Antwerpen, VBK Media, 2000, 874). De betekenis van namelijk is bij een opsomming te omschrijven als “te weten”. In de wettekst in het Nederlands wordt daarentegen de term “met name” gebruikt. Met name wordt in het hedendaags Nederlands vooral gebruikt om een of meer personen of zaken uit een groter aantal bij de naam aan te duiden; de betekenis is te omschrijven als “voornamelijk, in het bijzonder, vooral, overwegend, onder meer” (X, *Van Dale groot woordenboek van de Nederlandse taal*, vijftiende herziene editie, Utrecht/Antwerpen, VBK Media, 2015, 2519; Team taaladvies Vlaamse Overheid, <https://www.taaltelefoon.be/namelijk-met-name>). Met name en namelijk hebben bijgevolg een onderscheiden betekenis en vormen niet mekaar synoniemen. De opsomming die gegeven wordt na het woord “met name” is niet-limitatief. Daarentegen is de opsomming die na het gebruik van de term “namelijk” gegeven wordt limitatief.

Doordat er een verschillende terminologie gebruikt wordt in de Nederlandstalige en in de Franstalige wettekst en dit een invloed kan hebben op de draagwijdte van het begrip “aanvullende bijstandsstelsels”, dient de bedoeling van de wetgever te worden nagegaan aan de hand van de parlementaire voorbereiding.

Verschillende wetsvoorstellen liggen aan de oorsprong van de wet van 8 juli 2011 (*Parl.St. Kamer*, 2010-11, nr. 53-0443/018, 1 en volgende). Deze voorstellen namen vervolgens de vorm aan van een “globaal amendement”, meer specifiek het amendement nr. 147 (*ibid.*, nr. 53-0443/014), dat de basistekst van die wet is geworden. Wat inzonderheid de voorwaarde betreft om te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, die aan de Belgische gezinshereniger wordt opgelegd, vermeldt de verantwoording van het amendement nr. 147:

“De vreemdeling die als echtgenoot of partner naar België komt in het kader van gezinshereniging met een Belg of met een vreemdeling die hier reeds een onbeperkt verblijfsrecht heeft, zal moeten aantonen dat de persoon die zich reeds in België bevindt en die hij nu vervoegt, over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Deze bestaansmiddelen hebben uitdrukkelijk als doel te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden zouden komen te vallen” (*Parl.St. Kamer*, 2010-11, nr. 53-0443/014, 26).

Deze verantwoording dient samen te worden gelezen met de verklaringen van de hoofdindienster van de amendementen nr. 162 en nr. 169, die tot de wijziging van de artikelen 10 en 40ter van de Vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 hebben geleid. Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat het de wil van de wetgever is geweest om bij het invoegen van de bestaansmiddelenvereiste met de wet van 8 juli 2011, omwille van humanitaire overwegingen, een uitzondering te maken voor gehandicapten en bejaarden. De hoofdindienster heeft zich meermaals uitgesproken over de vereiste van stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van de (Belgische) referentiepersoon. Zo stelde de hoofdindienster het volgende: *“Hij moet eveneens bewijzen dat hij over stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, om te voorkomen dat hij ten laste valt van het OCMW. De bestaansmiddelen worden vastgesteld op 120 % van het leefloon, zoals bepaald bij de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Om humanitaire redenen laat het wetsvoorstel gepensioneerden en gehandicapte personen buiten beschouwing”* (Parl.St. Kamer 2010-11, nr. 53-443/018, 8-9). Ook verklaarde zij het volgende: *“Zo wordt bij de berekening van het totale inkomen geen rekening gehouden met het leefloon en de gezinsbijslag, in tegenstelling tot bijvoorbeeld andere bronnen van inkomsten, zoals het gewaarborgd inkomen voor bejaarden en de tegemoetkomingen voor gehandicapten. Wat de wet niet expliciet uitsluit, wordt met andere woorden aanvaard, want de meest kwetsbaren verdienen meer bescherming”* (Parl.St. Kamer 2010-11, nr. 53-443/018, 189) Ten slotte zette zij tijdens de plenaire zitting van de Kamer van Volksvertegenwoordigers, waarop de in de commissie aangenomen tekst werd behandeld, met betrekking tot de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen het volgende uiteen: *“Uiteraard maken wij uitzonderingen voor kwetsbare groepen. Voor bejaarden bijvoorbeeld, komt niet alleen het pensioen in aanmerking maar ook de inkomensgarantie voor ouderen. Wij maken ook uitzonderingen voor gehandicapten. Bijstand voor gehandicapten komt wel in aanmerking”* (Hand. Kamer 2010-11, 26 mei 2011, 65).

Ondanks het feit dat in de Nederlandse tekst de woorden *“met name”* worden gebruikt, blijkt het dus niet de bedoeling van de wetgever te zijn geweest om ongelimiteerd elke vorm van aanvullende bijstand uit te sluiten bij het bepalen of de gezinshereniger over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Uit de voorbereidende werken van de wet blijkt meer bepaald dat de wetgever de TVG en de IGO niet heeft willen insluiten in het begrip *“aanvullende bijstandsstelsels”*.

Met de wet van 4 mei 2016 werd artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet in die zin gewijzigd dat de met de wet van 8 juli 2011 ingevoegde woorden *“de middelen verkregen uit aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen”* als niet in aanmerking te nemen bestaansmiddelen werden vervangen door de woorden *“de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering”*. De wetgever maakt bijgevolg geen gebruik meer van de zinsnede *“aanvullende bijstandsstelsels, met name”*.

De wetgever stelt nu uitdrukkelijk dat er geen rekening wordt gehouden met de middelen verkregen uit:

- het leefloon
- de financiële maatschappelijke dienstverlening
- de kinderbijslagen en toeslagen
- de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering
- de werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Op zich kan uit de opsomming weergegeven in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zoals het luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing, niet duidelijk worden afgeleid of de wetgever de IGO al dan niet heeft willen uitsluiten van de bestaansmiddelen waarmee rekening mag worden gehouden in hoofde van de Belgische referentiepersoon (*mutatis mutandis* RvS 18 maart 2019, nr. 243.962, RvS 1 oktober 2019, nr. 245.601). Bijgevolg dient er opnieuw te worden nagegaan wat het doel van de wetgever was.

Het ontwerp dat tot de wet van 4 mei 2016 heeft geleid beoogde *“de technische, wetgevingstechnische en taalkundige fouten [te] verbeteren die door de Senaat (‘dienst Wetsevaluatie’) aan het licht zijn gebracht in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake de voorwaarden voor gezinshereniging”* en ook *“de bepalingen van de wet van 15 december 1980 inzake de familieleden van een Belg in overeenstemming te brengen met het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, door een onderscheid te maken tussen de Belgen die gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Europese*

Unie en de Belgen die daar geen gebruik van hebben gemaakt” (Parl.St. Kamer, 2015-16, nr. 54-1696/1, 6, zie ook: RvS 18 maart 2018, nr. 243.962 en nr. 243.963). De wetgever heeft dus te kennen gegeven de doelstelling die werd nagestreefd door de vorige wet niet te willen wijzigen.

Doordat de doelstelling van de wet niet is gewijzigd, dient te worden aangenomen dat in beginsel alle vormen van inkomsten waarover de referentiepersoon beschikt als bestaansmiddelen in aanmerking kunnen worden genomen, behalve die inkomsten waarvan de wetgever uitdrukkelijk bepaalt dat er geen rekening mee mag worden gehouden. Bijgevolg dienen de bestaansmiddelen verkregen uit de IGO en TVG in aanmerking te worden genomen. De opsomming in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, van de inkomsten die niet in aanmerking mogen worden genomen, betreft dan ook een uitzonderingsbepaling die zoals alle uitzonderingsbepalingen steeds restrictief moet worden geïnterpreteerd.

Ook de Raad van State kwam, op basis van een analyse van de voorbereidende werken van de wet van 8 juli 2011 reeds tot het besluit dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet toelaat de TVG waaronder de inkomensvervangende tegemoetkoming (hierna: de IVT), uit te sluiten van de bestaansmiddelen waarmee rekening mag worden gehouden in hoofde van de Belgische referentiepersoon (RvS 18 maart 2019, nr. 243.962 en nr. 243.963, RvS 1 oktober 2019, nr. 245.601).

Uit de voorbereidende werken van de wet van 8 juli 2011 blijkt duidelijk dat het de wil van de wetgever is om de TVG en de IGO op gelijke voet te behandelen.

In de bestreden beslissing heeft de gemachtigde echter het volgende gesteld:

“Gezien er op 20/01/2020 aan de stad Antwerpen een brief is verstuurd om extra documenten te bekomen van betrokkene aangaande de samenstelling van zijn pensioen (attest van de pensioendienst) en hij op 06/02/2020 niet is afgekomen op de uitnodiging van de gemeente, kunnen we dus niet uitsluiten dat het pensioen van betrokkene is samengesteld uit IGO. IGO kan niet in aanmerking worden genomen voor de beoordeling van de bestaansmiddelen in toepassing van artikel 40 ter en dit naar analogie met het arrest van de Raad van State dd. 16.07.2019 met nummer 245.187. Hierin staat dat IGO dient beschouwd te worden als sociale bijstand die door de overheid wordt gegeven aan personen van minstens 65 jaar wanneer hun persoonlijke bestaansmiddelen onvoldoende zijn.”

Gelet op het voorgaande kan verzoeker worden gevolgd waar hij stelt dat uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de IGO niet in aanmerking dient te worden genomen bij het bepalen van de bestaansmiddelen van de Belgische gezinshereniger.

Verder heeft de verzoekende partij tevens kritiek op het gegeven dat de verwerende partij de huurinkomsten van de Belgische referentiepersoon niet in aanmerking neemt. In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld:

“Het huurgeld van de BVBA dat blijkbaar maandelijks wordt getort op de rekening van de referentiepersoon alsook met het inkomen van de moeder van betrokkene kunnen evenmin in aanmerking worden genomen. Er kan geen rekening worden gehouden met bestaansmiddelen die door een derde worden geleverd. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 (arrest RvS nr. 240.164 dd. 12.12.2017).”

De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat er wel degelijk rekening gehouden dient te worden met de huurinkomsten die de Belgische referentiepersoon maandelijks ontvangt. Uit artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet kan immers niet afgeleid worden dat enkel inkomsten uit loondienst of werkzaamheden aangenomen kunnen worden als bestaansmiddelen. Meer zelfs, er wordt uitdrukkelijk opgesomd met welke inkomsten er geen rekening gehouden mag worden:

- het leefloon
- de financiële maatschappelijke dienstverlening
- de kinderbijslagen en toeslagen
- de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering
- de werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Huurinkomsten vallen niet onder één van deze opgesomde inkomsten. Dit wordt ook niet zo gemotiveerd in de bestreden beslissing. Er wordt enkel gesteld dat er geen rekening kan worden gehouden met bestaansmiddelen die door een derde worden geleverd. Dit is *in casu* niet kennelijk redelijk, daar meerdere soorten inkomsten natuurlijk door een derde aan de betrokken Belg kunnen worden geleverd. Dit kan evenzeer gezegd worden van een Belg die inkomsten krijgt door werkzaamheden in loondienst. Ook in dat geval wordt er vanuit een derde een zeker bedrag aan de Belg gestort. Deze motivering is aldus niet afdoende om te kunnen stellen dat er *in casu* geen rekening gehouden kan worden met de huurinkomsten van de Belgische referentiepersoon.

Het voormelde artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet *juncto* de materiële motiveringsplicht is geschonden, omdat de verwerende partij de IGO van de Belgische referentiepersoon niet in aanmerking neemt als bestaansmiddelen in de zin van deze bepaling, alsook omdat de motivering aangaande de huurinkomsten van de Belgische referentiepersoon niet kan blijven staan.

Aangezien de bestreden beslissing enkel is gesteund op de vaststelling dat niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, kan deze beslissing niet overeind blijven.

Het eerste middelonderdeel van het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige onderdelen van het middel behoeven daarom geen verder onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 februari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier augustus tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

M. RYCKASEYS